

вода, — тѣ се отварятъ и на пукъ на враговетѣ запѣватъ бойна пѣсень. Тѣхнитѣ опушени отъ барутния димъ лица, — почернѣли и страшни, — не издаватъ никаква уплаха и тревога отъ червенитѣ фесове и синята униформа на редовната царска войска, която ги обгражда. Въпрѣки умората и безсъницата, тѣ не проявяватъ никаква слабостъ, никакво колебание. Напраздно черкезската конница обикаля юнашката крепостъ, напраздно петъ пѣти съ пристѣпъ турцитѣ излитатъ и навлизатъ въ курията. Тѣ действително успѣватъ да заематъ Хуршидъ бейовата курия съ много жертви, но това нищо не помага. Не успѣватъ въ нападенията си турцитѣ и тогава, когато откъмъ Сломеръ и Неданъ идватъ нови тѣхни подкрепления, начело съ търновския паша Али бей, съ потеря отъ Търново.

Битката продължава до мръкнало. Единъ турски куршумъ изсѣсква и се забива въ слѣпитѣ очи на Кънийо Хаджи Пеневъ Тошоолу. Юнакътъ е смъртно раненъ. Изваждатъ му куршума отъ раната, но болката е страшна.

— Спиро, — прошепва съ мжка Караджата, — отрѣжи му главата да не се мжчи нещастникътъ.

Не е леко да се отрѣже братска глава, но това е да не се смущаватъ момчетата, като гледатъ предсмъртнитѣ мжки на нещастниятъ. И Джеровъ бързо съ болка на сърдце отниси